

Mål C-123/23

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

1 mars 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Verwaltungsgericht Minden (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

28 oktober 2022

Klagande:

N. A. K.

E. A. K.

Y. A. K.

Motpart:

Bundesrepublik Deutschland

[utelämnas]

**VERWALTUNGSGERICHT MINDEN (FÖRVALTNINGSDOMSTOLEN I
MINDEN, TYSKLAND)**

Beslut

[utelämnas]

I det förvaltningsrättsliga målet

1. N. A. K.,
2. E. A. K., underårig,
3. Y. A. K., underårig,

varvid klagandena 2 och 3 företräds av modern, klagande 1,

klagande,

[utelämnas]

mot

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av Bundesministerium des Innern (Tysklands inrikesministerium), företrädd av Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Federal myndighet för migration och flyktingar), [utelämnas]

motpart,

angående asylrätt (Gazaremsan)

här: Begäran om förhandsavgörande till Europeiska unionens domstol

har första avdelningen vid Verwaltungsgericht Minden,

utan muntlig förhandling, den 28 oktober 2022

[utelämnas]

[utelämnas] [dömande sammansättning]

fattat följande beslut:

[utelämnas] [processrättsliga frågor]

Följande fråga hänskjuts till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:

Ska artikel 33.2 d i direktiv 2013/32/EU, jämförd med artikel 2 q i samma direktiv, tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i denna medlemsstat ska avvisas när en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in i en annan medlemsstat slutgiltigt avslogs av den andra medlemsstaten?

Skäl:

- 1 A. Klagandena är statslösa palestinier från Gazaremsan. Enligt de födelsebevis som de har lämnat in är klagande 1 född den 28 januari 1985, klagande 2 den 24 december 2012, och klagande 3 den 4 januari 2015. Enligt egna uppgifter reste de in i Förbundsrepubliken Tyskland den 11 november 2019 och ansökte om asyl den 15 november 2019. Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (nedan kallat Bundesamt) registrerade deras asylansökningar officiellt den 22 november 2019.

- 2 I förhör uppgav klagande 1 att hon hade lämnat Gazaremsan med sina barn år 2018 och rest till Tyskland via bland annat Spanien och Belgien. På Gazaremsan förföljdes hon och hennes barn av Hamas på grund av makens politiska aktiviteter. Dessutom ville hennes föräldrar tvinga henne att överlämna barnen till makens familj och återvända ensam till sitt föräldrahem. De bodde i Belgien i ungefär ett år och lämnade där in ansökningar om internationellt skydd. Hennes make var sedan en tid tillbaka redan bosatt i Förbundsrepubliken Tyskland.
- 3 Maken till klagande 1 tillika fadern till klagandena 2 och 3 reste in i Förbundsrepubliken Tyskland redan år 2014. Hans ansökan om internationellt skydd avslogs slutgiltigt genom beslut av den 31 mars 2017, vid äventyr av att han skulle avlägsnas med tvång till Gazaremsan.
- 4 En Eurodac-förfrågan från Bundesamt för klagande 1 gav träffar i kategori 1 i Spanien och Belgien. Genom skrivelse av den 28 november 2019 avlog de spanska myndigheterna en framställan om återtagande från Bundesamt. Ingen framställan om återtagande har lämnats in till de belgiska myndigheterna.
- 5 Genom skrivelse av den 5 mars 2021 besvarade de belgiska myndigheterna en begäran om upplysningar från Bundesamt med innebörden att den ansökan om internationellt skydd som klagande 1 hade lämnat den 21 augusti 2018 hade avslagits den 5 juli 2019 efter en prövning av asylskälen och att den inte hade överklagats. Enligt de handlingar som de belgiska myndigheterna skickat in till Bundesamt grundades avslaget på ansökan bland annat på att det inte på ett trovärdigt sätt hade visats att klagande 1 hotades av förföljelse eller allvarlig skada i sitt ursprungsland. När hon återvände till Gazaremsan kunde hon få stöd från FN:s hjälporganisation för palestinaflyktingar i Mellanöstern (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, nedan kallad UNRWA).
- 6 Genom beslut av den 25 maj 2021 avvisade Bundesamt klagandenas asylansökningar, konstaterade att det inte fanns några skäl för att förbjuda avlägsnandet enligt 60 § stycke 5 och stycke 7 första meningen i Aufenthaltsgesetz (lag om utlänningars vistelse, yrkesverksamhet och integration i Tyskland, nedan kallad AufenthG) och hotade klagandena med utvisning till Gazaremsan. Bundesamt angav i huvudsak följande skäl: Enligt 71a § stycke 1 Asylgesetz (asyllagen, nedan kallad AsylG) ska inget ytterligare asylförfarande genomföras. Det asylförfarande som klagandena hade inlett i Belgien hade avslutats utan framgång. Det fanns inga skäl för att återuppta ärendet enligt 51 § punkterna 1-3 i Verwaltungsverfahrensgesetz (lagen om förvaltningsförfarandet, nedan kallad VwVfG). Varken de faktiska eller rättsliga omständigheterna har ändrats, och klagandena har inte heller lagt fram någon ny bevisning.
- 7 Klagandena väckte talan mot detta beslut den 9 juni 2021. Till stöd för sin talan har klagandena i huvudsak anfört följande: Som ensamstående och frånschild kvinna riskerar klagande 1 att utsättas för diskriminering på Gazaremsan. I

synnerhet är våld mot kvinnor socialt accepterat och tillgång till sjukvård och arbete är begränsad. Bortsett från det kommer de inte att kunna trygga sin grundläggande försörjning på grund av de osäkra förhållandena på Gazaremsan. En försvårande omständighet som ska beaktas är att det inte finns något familjestöd på Gazaremsan. De kan inte heller förvänta sig att få tillräckligt stöd från UNRWA. Detta hade inte undersökts tillräckligt noggrant av myndigheterna i Belgien. Oavsett detta är det faktiskt inte möjligt för dem att återvända till Gazaremsan och återigen vara beroende av UNRWA:s skydd. Därför ska de, som statslösa palestinier, enligt 3 § stycke 3 AsylG och artikel 1, avdelning D i Konventionen om flyktingars rättsliga ställning (Genèvekonventionen) beviljas flyktingstatus (så kallat automatiskt skydd).

- 8 Genom beslut av den 31 augusti 2021 [utelämnas] beslutade den hänskjutande domstolen att den talan mot hotet om avlägsnande som ingick i det angräpningsbeslutet skulle få uppskjutande verkan. Denna domstol motiverade detta i huvudsak med att det, på grundval av Europeiska kommissionens (nedan kallad kommissionen) uttalanden om begreppet ”efterföljande ansökan” i mål C-8/20, som Europeiska unionens domstol (nedan kallad EU-domstolen) i detta mål inte behandlat närmare, rådde allvarliga tvivel om huruvida 71a § AsylG var förenlig med unionsrätten.
- 9 B. Målet ska förklaras vilande. Den fråga som anges i domslutet och som avser artikel 33.2 d i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 (EUT L 180, s. 60, det så kallade andra förfarandedirektivet, nedan kallat direktiv 2013/32/EU), jämförd med artikel 2 q i detta direktiv, ska hänskjutas till EU-domstolen för förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF. Den fråga som hänskjuts för förhandsavgörande har betydelse för utgången i målet och behöver besvaras av EU-domstolen.
- 10 I. Följande nationella lagstiftning är tillämplig:
  - 11 1. Om utlänningsen, efter att ett asylförfarande har avslutats utan att asyl beviljas i ett säkert tredjeland (26a §), i vilket Europeiska gemenskapens lagstiftning om ansvaret för genomförande av asylförfarande gäller, lämnar in en ny asylansökan, betraktas denna nya ansökan som en förnyad ansökan i nationell rätt (71a § stycke 1 AsylG). Prövningen av en förnyad ansökan sker - precis som prövningen av en efterföljande ansökan (71 § stycke 1 AsylG) - i två steg: Det första steget gäller frågan om huruvida ett ytterligare asylförfarande ska genomföras (71a § stycke 1 AsylG). De förutsättningar under vilka ett ytterligare asylförfarande ska genomföras följer - i den mån det är relevant här - av 51 § punkterna 1 och 2 VwVfG). Om det inte finns några skäl att genomföra ett ytterligare asylförfarande, ska den förnyade ansökan avvisas (29 § stycke 1 punkt 5 AsylG). Utan hinder av 31 § stycke 2 AsylG, ska de grunder som sökanden åberopar om varför denne fruktar förföljelse eller allvarlig skada i sitt ursprungsland således inte undersökas närmare, till skillnad från frågan huruvida det föreligger förbud mot avlägsnande enligt nationell lagstiftning (31 § stycke 3 AsylG). Det förfarande som avser den förnyade ansökan är därmed avslutat, med förbehåll för domstolsprövning. Om

det däremot finns skäl att genomföra ett ytterligare asylförfarande kan den förnyade ansökan tas upp till prövning och den behöriga myndigheten måste i det andra steget pröva om sökanden ska beviljas internationellt skydd.

- 12 Skillnaden mellan en efterföljande ansökan (71 § stycke 1 AsylG) och en förnyad ansökan (71a § stycke 1 AsylG) är att det första asylförfarandet genomförs i Tyskland för en efterföljande ansökan och i ett säkert tredjeland för en förnyad ansökan.

Se VG Schleswig (Förvaltningsdomstolen i Schleswig, Tyskland), beslut om hänskjutande av den 16 augusti 2021 – 9 A 178/21 –, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, punkt 20.

- 13 Syftet med 71a § AsylG är att likställa den förnyade ansökan med den efterföljande ansökan och därmed tredjelandets asylbeslut med sådant beslut som fattas av Bundesamt.

Se BT-Drs. 12/4450, s. 27; BVerwG (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland), dom av den 14 december 2016 – 1 C 4.16 –, ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, punkt 30.

- 14 På grundval av EU-domstolens tidigare praxis står det klart att 71a § stycke 1 inte är tillämplig om tredjelandet inte är medlem i Europeiska unionen

- se EU-domstolens av den 20 maj 2021 – C-8/20 –, ECLI:EU:C:2021:404, punkt 31 och följande punkter (Norge avslag asylansökan) -

- 15 eller detta, om det rör sig om en medlemsstat, inte är bundet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 (EUT L 337, s. 9, det så kallade skyddsgrundsdirektivet, nedan kallat direktiv 2011/95/EU).

Se EU-domstolens dom av den 22 september 2022 – C-497/21 –, ECLI:EU:C:2022:721, punkt 36 och följande punkter (Danmark avslag asylansökan).

- 16 Däremot har frågan om huruvida begreppet efterföljande ansökan i artiklarna 2 q och 33.2 d i direktiv 2013/32/EU kan tillämpas i alla medlemsstater hittills lämnats obesvarad av domstolen.

Se EU-domstolens dom av den 20 maj 2021 – C-8/20 –, ECLI:EU:C:2021:404, punkterna 30 och 40, samt dom av den 22 september 2022 – C-497/21 –, ECLI:EU:C:2022:721, punkterna 36 och 46.

- 17 Denna fråga uppkommer i två olika situationer. I den första situationen har den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat prövat innehållet i den asylansökan som lämnats in där och avslagit den med slutgiltig verkan. Denna situation är föremål för det aktuella målet. I den andra situationen beslutade den behöriga

myndigheten i den andra medlemsstaten att avbryta det asylförfarande som genomfördes där på grund av att sökanden inte fortsatte med detta förfarande. Denna situation är föremål för ett ytterligare förfarande som den hänskjutande domstolen kommer att begära ett förhandsavgörande om från EU-domstolen.

18 2. De relevanta bestämmelserna har följande lydelse:

19 26a § AsylG (Säkra tredjeländer)

20 ...

(2) Säkra tredjeländer är förutom Europeiska unionens medlemsstater de stater som anges i bilaga I. ...

21 29 § AsylG (Ansökningar som inte kan tas upp till prövning)

22 (1) En asylansökan kan inte tas upp till prövning, om

23 ...

24 5. det är fråga om en efterföljande ansökan enligt 71 § eller en förnyad ansökan enligt 71a § och ett ytterligare asylförfarande inte ska genomföras.

25 ...

26 31 § AsylG (Bundesamts beslut om asylansökningar).

27 ...

28 (2) I beslut som rör asylansökningar som kan tas upp till prövning och enligt 30 § punkt 5 ska anges uttryckligen om utlänningen beviljas flyktingstatus eller status som alternativt skyddsbehövande och om han eller hon beviljas asyl. ...

29 (3) I de fall som avses i stycke 2 och i beslut om asylansökningar som inte kan tas upp till prövning ska det fastställas huruvida kraven i 60 § stycke 5 eller 7 i Aufenthaltsgesetz är uppfyllda. ...

30 71 § AsylG (Efterföljande ansökan)

31 (1) Om utlänningen på nytt lämnar in en asylansökan (efterföljande ansökan) efter det att en tidigare asylansökan dragits in eller slutgiltigt avslagits, ska ett ytterligare asylförfarande inledas endast om villkoren i 51 § punkterna 1–3 i Verwaltungsverfahrensgesetz är uppfyllda. Bundesamt ansvarar för prövningen. ...

32 71a § AsylG (Förnyad ansökan)

33 (1) Om utlänningen efter att ett asylförfarande har avslutats utan att asyl beviljas i ett säkert tredjeland (26a §), i vilket Europeiska gemenskapens lagstiftning om ansvaret för genomförande av asylförfarande gäller eller med vilket

Förbundsrepubliken Tyskland har ingått ett internationellt avtal därom, ansöker om asyl i Förbundsrepubliken Tyskland (förnyad ansökan), så ska ett ytterligare asylförfarande genomföras endast för det fall att Förbundsrepubliken Tyskland är ansvarig för genomförande av asylförfarandet och villkoren i 51 § punkterna 1–3 i Verwaltungsverfahrgesetz är uppfyllda; Bundesamt ansvarar för prövningen.

34 ...

35 51 § VwVfG (Återupptagande av förfarandet)

36 (1) Myndigheten ska, på den berörde personens begäran, fatta beslut om upphävande eller ändring av ett lagakraftvunnet förvaltningsbeslut då

37 1. de rättsliga eller faktiska omständigheter som låg till grund för förvaltningsbeslutet senare ändrats på ett sätt som är till fördel för vederbörande,

38 2. ny bevisning föreligger som skulle ha inneburit att ett för vederbörande gynnande beslut fattats,

39 3. ...

40 (2) Ansökan ska endast tas upp till prövning om den berörda personen inte utan grov oaktsamhet har kunnat åberopa skälen för återupptagande i det tidigare förfarandet, särskilt genom överklagande.

41 II. Frågan i domslutet bör förtydligas och är nödvändig för att avgöra målet vad avser klagande 1. När det gäller klagandena 2 och 3 har Bundesamt ännu inte fastställt huruvida de också har lämnat in asylansökningar i Belgien och, om så är fallet, om även dessa har avslagits. Detta måste klargöras i det nationella målet.

42 Enligt den aktuella situationen och tvisten uppfylls kraven i 71a § stycke 1 AsylG för att avvisa den asylansökan som avser klagande 1 (1). Den ställda frågan kan inte heller besvaras som en acte claire (2.). Talan mot punkt 1 i det angripna beslutet ska följaktligen ogillas med stöd av nationell rätt såvitt avser klagande 1. Däremot behöver det angripna beslutet ogiltigförklaras såvitt avser klagande 1 om 71a § stycke 1 AsylG inte är förenlig med unionsrätten och därför inte är tillämplig. I ett sådant fall ska Bundesamt ex officio pröva huruvida klagande 1 bör beviljas internationellt skydd.

43 1. Kraven i 29 § stycke 1 punkt 5 alternativ 2 och 71a § stycke 1 AsylG för att avvisa asylansökan från klagande 1 är uppfyllda. I en annan medlemsstat har ett asylförfarande avslutats utan framgång, eftersom de belgiska myndigheterna genom beslut av den 5 juli 2019 avlog asylansökan från klagande 1 och hon inte överklagade detta beslut. Med sitt beslut att bevilja klagandenas asylansökan har Bundesamt utövat sin rätt till övertagande av ansvaret (artikel 17.1 i förordning 604/2013). Senast vid denna tidpunkt blev motparten ansvarig för att genomföra deras asylförfarande.

- 44 Villkoren för att genomföra ett ytterligare asylförfarande uppfylls inte enligt den aktuella situationen och tvisten. I synnerhet har de faktiska och rättsliga omständigheterna inte ändrats på ett sätt som är till fördel för klagande 1. Vid en tolkning av 51 § punkt 1 nr 1 VwVfG som är i överensstämmelse med unionsrätten ska det antas att det föreligger en sådan ändring, om det har framkommit eller lagts fram nya fakta eller uppgifter som på ett avgörande sätt bidrar till möjligheten för klagande 1 att beviljas internationellt skydd.

Se VG Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland), dom av den 21 juni 2022 – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris punkterna 31 och 32; VG Köln (Förvaltningsdomstolen i Köln, Tyskland), beslut av den 3 augusti 2022 – 20 L 800/22.A –, ECLI:DE:VGK:2022:0803.20L800.22A.00, juris punkt 18 och följande punkter.

- 45 ”Ny” i den mening som avses i artikel 33.2 d i direktiv 2013/32/EU omfattar inte bara fakta eller uppgifter som har framkommit efter det att förfarandet avseende en tidigare ansökan om internationellt skydd definitivt har avslutats, utan även fakta eller uppgifter som förelåg redan innan förfarandet avslutades, men som inte åberopades av sökanden.

Se EU-domstolens dom av den 9 september 2021 – C-18/20 –, ECLI:EU:C:2021:710, punkt 44.

- 46 Nya fakta och uppgifter ska dock endast beaktas om en asylsökande utan grov oaktsamhet inte har kunnat göra dessa omständigheter eller fakta gällande i det ursprungliga förfarandet eller i en senare rättegång. Detta följer av den uttryckliga hänvisningen i 71 § stycke 1 AsylG till 51 § punkt 2 VwVfG, som den nationella lagstiftaren har tillämpat för att, på ett sätt som är förenligt med unionsrätten, använda sig av det utrymme för skönmässig reglering som den har fått genom artikel 40.4 i direktiv 2013/32/EU.

Se VG Düsseldorf (Förvaltningsdomstolen i Düsseldorf, Tyskland), beslut av den 24 januari 2022 – 1 L 34/22.A –, ECLI:DE:VGD:2022:0124.1L34.22A.00, juris punkterna 6 och 7; VG Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland), dom av den 21 juni 2022 – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris punkt 34 och följande punkter.

- 47 Både 71 § stycke 1 första meningen AsylG och 51 § punkt 2 VwVfG är i övrigt förenliga med unionsrätten. Det faktum att 51 § punkt 2 VwVfG (grov oaktsamhet) har en annan ordalydelse än artikel 40.4 i direktiv 2013/32/EU (egen förskyllan) påverkar inte detta. Den förstnämnda bestämmelsen är till fördel för asylsökande och kan därför inte ifrågasättas enligt unionsrätten (artikel 5 i direktiv 2013/32/EU).

Se VG Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland), dom av den 10 februari 2022 – 2 K 41/19.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0210.2K41.19A.00,

juris punkterna 45 och 46, och dom av den 21 juni 2022 – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022: 0621.1K2351.20A.00, juris punkt 34 och följande punkter.

- 48 På grundval därav har klagande 1 inte lagt fram några nya fakta eller uppgifter som kan medföra att ett ytterligare asylförfarande ska genomföras. I den mån hon till stöd för sin asylansökan hänvisar till faktiska händelser som skett före sin avresa från Gazaremsan, är det oklart varför hon utan grov oaktsamhet var förhindrad att återropa dessa omständigheter inom ramen för det asylförfarande som genomfördes i Belgien eller en senare rättegång. I den mån klagande 1 tar upp frågan om kvinnors ställning på Gazaremsan, levnadsförhållandena där, UNRWA:s förmåga att försörja befolkningen där och möjligheten att återvända till Gazaremsan, är det inte uppenbart att de faktiska omständigheterna har ändrats i detta avseende under den tiden. När det gäller påståendet att klagande 1 har skiljt sig från sin make (tillika fadern till klagandena 2 och 3) är det i detta skede av förfarandet inte uppenbart huruvida denna omständighet på ett avgörande sätt bidrar till möjligheten för klagande 1 att beviljas internationellt skydd.
- 49 2. Den ställda frågan kan inte (längre) besvaras som en acte claire, i alla fall inte efter det att kommissionens uttalanden i mål C-8/20 offentliggjordes.

OVG NRW (Förvaltningsöverdomstolen i Nordrhein-Westfalen, Tyskland), beslut av den 9 december 2021 – 17 B 1728/21.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, juris punkt 6, och beslut av den 31 mars 2022 – 1 B 375/22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, juris punkt 7 och följande punkter; Niedersächsisches OVG (Förvaltningsöverdomstolen i Niedersachsen, Tyskland), beslut av den 22 juni 2022 - 8 MC 74/22 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00, juris punkt 9; för annan uppfattning, OVG Bremen (Förvaltningsöverdomstolen i Bremen, Tyskland), dom av den 3 november 2020 – 1 LB 28/20 –, ECLI:DE:OVGHB:2020:1103.1LB28.20.00, juris punkt 45 och följande punkter; Niedersächsisches OVG (Förvaltningsöverdomstolen i Niedersachsen, Tyskland), beslut av den 28 december 2022 – 11 LA 280/21 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11LA280.21.00, juris punkt 53.

- 50 I de ovannämnda målen ansåg kommissionen att unionsrätten utgjorde hinder för att tillämpa begreppet efterföljande ansökan i alla medlemsstater. Till stöd för sitt resonemang angav kommissionen i huvudsak att tillämpningen av detta begrepp i medlemsstaterna förutsätter en viss grad av ömsesidigt erkännande av avslagsbeslut på asylområdet och att ett sådant erkännande i princip inte föreskrivs i gällande unionslagstiftning på asylområdet. Mycket talar för att unionslagstiftaren uttryckligen och tillräckligt tydligt måste besluta om ett sådant steg mot ömsesidigt erkännande, särskilt eftersom konsekvenserna av att klassificera en ansökan som efterföljande ansökan är betydande för asylsökande.

Se handling av den 20 maj 2020, punkterna 34 och 35, hämtad från https://ec.europa.eu/dgs/legal_service/submissions/c2020-8-obs_sv.pdf.

- 51 En acte claire föreligger när den korrekta tillämpningen av unionsrätten är så uppenbar att det inte finns något utrymme för rimligt tvivel om hur frågan ska avgöras.

Se EU-domstolens dom av den 6 oktober 1982 – 283/81 –, ECLI:EU:1982:335, punkt 16, samt dom av den 6 oktober 2021 – C-561/19 –, ECLI:EU:C:2021:799, punkterna 33 och 39 och följande punkter.

- 52 Dessa villkor är inte uppfyllda i förevarande fall. Kommissionens yttranden om tolkningen av unionsrätten tillmäts större betydelse på grund av kommissionens ställning som ”fördragets väktare”. Kommissionen har särskilt till uppgift att övervaka att medlemsstaterna följer unionsrätten (se, bland annat, artikel 258 FEUF). Dessutom bör kommissionens resonemang inte uppenbart underkännas, oberoende av om det följs i sak eller inte. Slutligen vederläggs kommissionens resonemang inte av generaladvokatens yttranden.

Se, emellertid, Niedersächsisches OVG (Förvaltningsöverdomstolen i Niedersachsen, Tyskland), beslut av den 28 december 2022 – 11 LA 280/21 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11 LA 280.21.00, juris punkt 54.

- 53 Detta resonemang innebär att generaladvokatens ståndpunkt inte kan godtas. I egenskap av EU-domstolens ”hjärna” åligger det generaladvokaten att lägga fram motiverade yttranden (artikel 252 andra stycket FEUF). Det ankommer enbart och ytterst på EU-domstolen att bestämma hur unionsrätten ska tolkas (artikel 267 FEUF).

- 54 III. Den hänskjutande domstolen har angett följande om tolkningsfrågan:

- 55 I enlighet med generaladvokaten Saugmandsgaard Øes förslag till avgörande av den 18 mars 2021 i mål C-8/20 (ECLI:EU:C:2021:221) har den hänskjutande domstolen funnit att frågan ska besvaras så, att artikel 33.2 d i direktiv 2013/32/EU, jämförd med artikel 2 q i samma direktiv, ska tolkas på så sätt att den **inte** utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i denna medlemsstat ska avvisas när en ansökan om internationellt skydd som tidigare lämnats in i en annan medlemsstat slutgiltigt avslogs av den andra medlemsstaten. Denna rättsuppfattning motsvarar också den i stort sett enhälliga nationella rättspraxis som gällde **innan** Europeiska kommissionens ståndpunkt blev känd.

Se, exempelvis, Sächsisches OVG (Förvaltningsöverdomstolen i Sachsen, Tyskland), beslut av den 27 juli 2020 – 5 A 638/19.A –, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris punkt 12 och följande punkter; OVG Berlin-Brandenburg (Förvaltningsöverdomstolen i Berlin-Brandenburg, Tyskland), beslut av den 22 oktober 2018 – OVG 12 N 70.17 –, ECLI:DE:OVGBEBB:2018:1022.OVG12N70.17.00, juris punkt 7; VG

Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland), dom av den 9 december 2019 – 10 K 995/18.A –, ECLI:DE:VGMI:2019:1209.10K995.18A.00, juris punkterna 34 och 35; VG Cottbus (Förvaltningsdomstolen i Cottbus, Tyskland), dom av den 14 maj 2020 – 8 K 1895/18.A –, ECLI:DE:VGCOTTB:2020:0514.8K1895.18.A.00, juris punkt 21; se, även, BVerwG (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland), dom av den 14 december 2016 – 1 C 4.16 –, BVerwGE 157, 18 punkt 26 (obesvarad).

- 56 För ytterligare motivering hänvisas till generaladvokaten Saugmandsgaard Øes yttranden av den 18 mars 2021 i mål C-8/20 (punkterna 49–86), särskilt yttrandena om ordalydelsen i artikel 2 q i direktiv 2013/32/EU (punkt 75) och yttrandena om förhinder av sekundära förflyttningar (punkt 77 och följande punkter). Den hänskjutande domstolen har dessutom påpekat att artikel 40.1 i direktiv 2013/32/EU inte påverkar dessa yttranden. Begreppet efterföljande ansökan som används där, vilket förutsätter att ytterligare uppgifter lämnas in eller att en efterföljande ansökan görs ”i samma medlemsstat”, innehåller, med stöd av definitionen av begreppet efterföljande ansökan i artikel 2 q i direktiv 2013/32/EU samt artikel 41.1 b i direktiv 2013/32/EU, en särskild bestämmelse som avser en underkategori av efterföljande ansökningar, nämligen de som lämnas in i samma medlemsstat.

Se Sächsisches OVG (Förvaltningsöverdomstolen i Sachsen, Tyskland) beslut av den 27 juli 2020 – 5 A 638/19.A –, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris punkt 18 och följande punkter; VG Minden (Förvaltningsöverdomstolen i Minden, Tyskland), beslut av den 31 juli 2017 – 10 L 109/17.A –, ECLI:DE:VGMI:2017:0731.10L109.17A.00, juris punkterna 22 och 23.

- 57 Det bör också noteras att EU-domstolen redan funnit att begreppet efterföljande ansökan som följer av artikel 25 i rådets direktiv 2005/85/EU av den 1 december 2005 (EUT L 326, s. 13, det så kallade första förfarandedirektivet, nedan kallat direktiv 2005/85/EU) tillämpas i alla medlemsstater.

Se EU-domstolens dom av den 6 juni 2013 – C-648/11 –, ECLI:EU:C:2013:367, punkterna 63 och 64.

- 58 I dessa punkter anges följande (den hänskjutande domstolens kursiveringar):

”63. Denna tolkning ... innebär inte ... att den underårige utan medföljande vuxen som **i sakfrågan fått avslag** på sin asylansökan i en första medlemsstat därefter kan tvinga en annan medlemsstat att pröva en asylansökan.

64. Det framgår nämligen av artikel 25 i direktiv 2005/85 att utöver de fall då en ansökan inte prövas enligt förordning nr 343/2003 behöver medlemsstaterna inte pröva om sökanden har flyktingstatus om en ansökan nekas prövning på den grunden att den asylsökande bland annat gett in en

identisk ansökan efter det att ett **slutligt beslut meddelas** mot honom eller henne.”

59 Dessa yttranden avser artikel 25.2 f i direktiv 2005/85/EU, som är den bestämmelse som föregick artikel 33.2 d i direktiv 2013/32/EU.

60 Slutligen bör man hänvisa till generaladvokaten Bots bedömning att ”[m]edlemsstaterna är ... överens om att erkänna varandras asylbeslut i den mån som det rör sig om avslag”.

Se förslag till avgörande av den 13 juni 2018 i mål C-213/17, ECLI:EU:C:2018:434, punkt 107.

61 Av det ovan anförda följer att kommissionens ändring av sekundärrätten på asylområdet

- se artikel 42.1 i förslaget till förordning om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen och om upphävande av direktiv 2013/32/EU (COM(2016)467 final) av den 13 juli 2016 -

62 endast används som ett förtydligande. Begreppet efterföljande ansökan får redan tillämpas i alla medlemsstater enligt gällande unionslagstiftning.

63 IV. På grund av att varken de villkor som fastställs i artikel 99 i EU-domstolens rättegångsregler som avser svar genom särskilt uppsatt beslut eller villkoren i artikel 105 i rättegångsreglerna om skyndsamt handläggning uppfylls i det aktuella målet, har den hänskjutande domstolen föreslagit att EU-domstolens ordförande, i enlighet med artikel 53.3 i rättegångsreglerna, ska besluta att det aktuella målet ska avgöras med förtur. Dessutom uppmanas EU-domstolen att pröva huruvida vissa processuella steg, särskilt muntlig förhandling (artikel 76.2 i rättegångsreglerna) och yttrande från generaladvokaten (artikel 20.5 i stadgan för Europeiska unionens domstol), kan frångås.

64 Enligt den hänskjutande domstolen föreligger särskilda omständigheter som motiverar att målet bör avgöras med förtur. Den fråga som hänskjutits för förhandsavgörande rör en grundläggande fråga i det gemensamma europeiska asylsystemet, nämligen tillämpningen av begreppet efterföljande ansökan i alla medlemsstater, och därmed indirekt det ömsesidiga erkännandet av andra medlemsstaters (avslags)beslut om asylansökningar. Den fråga som har hänskjutits gäller ett stort antal asylförfaranden, åtminstone i Tyskland. År 2020 avvisades 4 110 förnyade ansökningar i Tyskland och 3 166 år 2021.

65 Dessutom bör det noteras att många tyska domstolar, efter det att de fick kännedom om kommissionens ståndpunkt under andra halvåret 2020 och i avvaktan på EU-domstolens avgörande, förordnade om suspensiv verkan och vilandeförklarade mål där Bundesamt hade avslagit en asylansökan med stöd av 29 § stycke 1 punkt 5 alternativ 2 och 71a § stycke 1 AsylG.

Se, exempelvis, OVG NRW (Förvaltningsöverdomstolen i Nordrhein-Westfalen, Tyskland), beslut av den 9 december 2021 – 17 B 1728/21.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, beslut av den 31 mars 2022 – 1 B 375/22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, och beslut av den 10 januari 2023 – 19 B 1030/ 22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2023:0110.19B1030.22A.00; Niedersächsisches OVG (Förvaltningsöverdomstolen i Niedersachsen, Tyskland), beslut av den 22 juni 2022 – 8 MC 74/22 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00; VG Minden (Förvaltningsöverdomstolen i Minden, Tyskland), beslut av den 31 augusti 2021 – 1 L 547/21. A –, ECLI:DE:VGMI:2021:0831.1L547.21A.00; VG Wiesbaden (Förvaltningsöverdomstolen i Wiesbaden, Tyskland), beslut av den 16 mars 2022 – 1L 226/22.WI.A –, ECLI:DE:VGWIESB:2022:0316.1L226.22.WI.A.00.

- 66 Eftersom EU-domstolen, såsom redan förklarats, lämnade den fråga som ställts obesvarad i både målen C-8/20 och C-497/21, har denna fråga, som är viktig för nationell asylpraxis, inte förtydligats på mer än två år nu. Detta försenar ytterligare ett slutgiltigt beslut om ett stort antal asylansökningar. Detta kan knappast ligga i linje med det allmänna målet med direktiv 2013/32/EU att fatta beslut om asylansökningar så snabbt som möjligt (se artikel 31 i direktiv 2013/32/EU samt skäl 18 i detta direktiv).
- 67 Uppmaningen att pröva huruvida vissa processuella steg kan frångås grundar sig på följande skäl: Såsom tidigare förklarats var tolkningsfrågan redan föremål för målen C-8/20 och C-497/21. I mål C-8/20 ställde kommissionen frågan genom skrivelse av den 20 maj 2020 (punkt 23 och följande punkter). I mål C-497/21 hänsköt den hänskjutande domstolen denna fråga.

Se VG Schleswig (Förvaltningsdomstolen i Schleswig, Tyskland), beslut av den 16 augusti 2021 – 9 A 178/21 –, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, fråga 1.

- 68 Som redan nämnts har generaladvokaten redan utförligt kommenterat den uppkomna frågan i sitt förslag till avgörande i mål C-8/20 (punkterna 49–86). Den hänskjutande domstolen anser att det inte föreligger några nya aspekter av denna fråga som ännu inte har beaktats. Inte minst av denna anledning bör man i mål C-497/21 liksom i mål C-364/22, som också följer av generaladvokatens förslag till avgörande i mål C-8/20, avstå från att hålla en muntlig förhandling och att (på nytt) föredra generaladvokatens förslag till avgörande.

[utelämnas] **[namnen på de domare som deltog i överläggningarna]**

[utelämnas]

[utelämnas] [bestyrkande av äktheten]